

Sygn. akt. III Ko 17/12/un

Dnia 6 lutego 2013 roku

POSTANOWIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Magdalena Jurkowicz

Protokolant: Patryk Hołyński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej : Tadeusza Kaczana

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2013 r.

sprawy z wniosku B. G. z dnia 7 grudnia 2012 r.(data wpływu)

dot. S. G. skazanej za przestępstwa z art. 14 §1 (...)

o stwierdzenie nieważności wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 24 kwietnia 1952 r. sygn. akt Sr 277/52

postanowił:

I. na podstawie art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego / Dz. U nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami/ stwierdzić nieważność wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 24 kwietnia 1952 r. sygn. akt Sr 277/52, którym skazano S. G. na karę 5 (pięciu) lat więzienia;

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 24 kwietnia 1952 r. sygn. akt Sr 277/52, S. G. została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art. 14 §1 (...) polegającego na tym, że od połowy października 1951r. do 23 lutego 1952r. w S. p. W. udzielała pomocy związkowi mającemu na celu gromadzenie broni palnej bez zezwolenia, przez przyjęcie do swego mieszkania członków w/w związku (...), G. M. (1) i K. celem wyczyszczenia karabinów w liczbie 4 sztuk oraz przez umożliwienie korespondencji między ukrywającym się przed władzami G. M. (2) a innym członkiem związku (...). Za ten czyn wymierzono S. G. karę 5 lat więzienia. Orzeczonej kary na skutek amnestii została obniżona do 3 lat i 4 miesięcy i w takim wymiarze wykonana.

Wnioskiem z dnia 7 grudnia 2012 r. córka skazanej B. G. zwróciła się do tut. Sądu o stwierdzenie nieważności wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 24 kwietnia 1952 r. sygn. akt Sr 277/52. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że jej ojciec M. G. również został skazany wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 24 czerwca 1952r. w sprawie SR 387/52. Toczyło się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu postępowanie o unieważnienie wyroku zapadłego przeciwko M. G. pod sygn. akt III Ko-un 13/11, a wyrok skazujący został unieważniony.

Zgodnie z przepisem art. 1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami), nieważne są orzeczenia wydane przez polskie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub przez organy pozasądowe w okresie od rozpoczęcia ich działalności na ziemiach polskich, poczynwszy od 1 stycznia

1944 r. do 31 grudnia 1989r., jeżeli zarzucany lub przypisany czyn związany był z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego albo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności, jak również orzeczenia wydane za opór przeciwko kolektywizacji wsi oraz obowiązkowym dostawom.

Jak wynika z zebranego w sprawie III Ko-un 13/11 materiału dowodowego , a zwłaszcza opinii biegłego działalność M. G. w szczególności objęta sprawą i prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu z dnia 24 czerwca 1952 r. (sygn. akt Sr 387/52) była działalnością polityczną na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Czyny przypisane skazanemu prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt Sr 387/52 należy kwalifikować, jako działalność polityczną na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Jak stwierdził Sąd Okręgowy unieważniając wyrok zapadły przeciwko M. G. analiza protokołu przesłuchania M. G., analiza treści składanych zeznań przez pozbawionych wolności w toku postępowania świadków jak również całokształt danych zawartych w aktach sprawy jednoznacznie wskazuje, iż w odniesieniu do osoby skazanego M. G. przywołany przez wnioskodawczynię skazujący wyrok karny jest orzeczeniem, w stosunku, do którego stwierdzenie jego nieważności jest w pełni zasadne.

Wyrok skazujący S. G. należy, rozpatrywać łącznie z wyrokiem skazującym M. G.. S. G. została bowiem skazana za udzielanie pomocy członkom związku do jakiego należał m.in. M. G..

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego /Dz. U nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami/ orzeczono jak w pkt. I postanowienia.

Orzeczenie o kosztach postępowania, w tym kosztach ustanowionego przez wnioskodawczynię pełnomocnika opiera się na przepisie art.13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. /Dz. U. nr 34, poz.149 z późniejszymi zmianami/, zgodnie, z którym koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.